

РЕШЕНИЕ

№ 6002

гр. София, 19.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 27.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **844** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. С. М. от [населено място], чрез адв. Л. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000155/31.10.2021г., издадена от Р. С. - началник група към ОД на МВР К., РУ Д., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца.

С жалбата се иска отмяна на заповедта. Развити са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при липса на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, доколкото на 31.10.2021г. в 16.30 часа жалбоподателят не е управлявал автомобил и в момента на проверката не е имал качеството на водач на МПС, поради което не е имал и задълженията по чл.174 ал.3 от ЗДвП. Твърди се в жалбата, че в момента на проверката от полицейските служители Д. М. е бил извън автомобила си, а автомобила не е бил в движение. Поддържа се и, че за извършеното нарушение – в случай че съдът приеме, че жалбоподателят е осъществил такова, следва да се приложи само една ПАМ, защото нарушението е едно, а М. е санкциониран както с оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000155/31.10.2021г., така и със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000154/31.10.2021г. за нарушение по чл.174 ал.3 предл.1 от ЗДвП – отказ да му бъде извършена проверка за

установяването на употребата на алкохол в кръвта и неизпълнение на предписание за изследване с доказателствено и за медицинско изследване и за вземане на биологични проби за лабораторно изследване.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Прави искане за събиране на гласно доказателство, уважено от съда. В позиция по същество моли за отмяна на оспорената заповед по съображения, изложени в жалбата. С жалбата се претендират разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът – началник група в ОД на МВР К., РУ Д., редовно призован, не се явява и представлява. В придружителното писмо за изпращане на административната преписка в съда изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 31.10.2021г. от Й. М. К. – мл.автоконтрольор в ОД на МВР К. – РУ Д. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 484630 срещу жалбоподателя Д. М., затова че на 31.10.2021г., около 16.30 часа, в [населено място] баня, по [улица], в посока центъра, като водач на собствения си лек автомобил м.БМВ 320D с рег. [рег.номер на МПС], отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози с Д. Дрегер 5000 с № 0059. Съобразно отразеното в АУАН, на водача е даден талон за медицинско изследване № 0059194, който М. отказал да подпише, като отказа е удостоверен с подписа на Н. С. – служител на РУ Д.. Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.1 б.Б от Закона за движението по пътищата, въз основа на която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) – временно отнемане на свидетелството у за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца, на основание чл.174 ал.1 предл.2 от ЗДвП.

В съдебното производство е приета като доказателство докладна записка от 31.10.2021г. съставена от Й. М. К. – мл.автоконтрольор в ОД на МВР К. – РУ Д., от съдържанието на която се установява, че за времето от 06.00 часа на до 18.00 часа на 31.10.2021г. бил на работа заедно с колегата си Н. Й. С., като към 16.20 часа на 31.10.2021г. се движели с патрулния автомобил по [улица], в [населено място] баня, в посока банята, при което се разминали с лек автомобил м.БМВ 320D с рег. [рег.номер на МПС], управляван от Д. С. М.. След разминаването веднага обърнали посоката си на движение и последвали автомобила, управляван от М.. Тази им маневра била възприета от жалбоподателя, който завил наляво, спрял и слязъл от автомобила. В този момент и полицейските служители спрели с автомобила си и Н. С. поискал на М. документите за проверка. М. отговорил, че „не кара“, след което полицейските служители му обяснили, че ще му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, която жалбоподателят отказал. Съобразно отразеното в докладната записка М. бил неспокоен, а очите му леко зачервени. В докладната записка не е отразено наличието на други лица в момента на проверката.

По искане на жалбоподателя съдът допусна събирането на гласни доказателства, като извърши разпит в качеството на свидетел на И. Г. Рибарски – посочен в жалбата като свидетел-очевидец. От показанията на св.Рибарски се установява, че на 31.10.2021 г. се срещнал с жалбоподателя, след негово обаждане, в [населено място] баня, на една пряка, намираща се в съседство до гейзера. При срещата Д. бил до автомобила, а

свидетеля влязъл в автомобила му, за да си вземе дрехите, които били на задната седалка. Тъй като задните врати на автомобила били заключени, седнал на предната дясна седалка. В този момент пристигнали полицаите, откъм банята, по главната улица. Поискали документите на Д. М., започнали да се „разправят там нещо с него“, а той излязъл след 2-3 минути от автомобила и си тръгнал.

Обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ е връчена жалбоподателя на 14.12.2021 г., а жалбата срещу нея е подадена чрез административния орган на 29.12.2021 г.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и допълнително представени от ответника.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена в писмена форма, от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. По отношение на съдържащите се в заповедта реквизити по чл. 59, ал.2 на АПК, включително фактически и правни основания за издаване на акта, съдът, намира че при издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: по т.1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В оспорената заповед за прилагане на ПАМ са посочени фактическите основания за издаването ѝ, вкл. дата и място на извършване на нарушението, конкретното поведение на жалбоподателя и отказа му да му бъде извършена проверка за установяване на употребата на наркотични вещества с тест, както и неизпълнение на предписание за химикотехнологично лабораторно изследване. Точно е посочена и

нарушената относима норма он ЗДвП – чл.174 ал.3 предл.2 от ЗДвП.

Съдът кредитира показанията на св. Рибарски, независимо от обстоятелството, че присъствието на последния в момента на проверката в спрелия автомобил на жалбоподателя не е отразено в докладната записка на мл.автоконтрольор К.. Неотразяването на св.Рибарски в докладната записка като лице, намиращо се в автомобила в момента на проверката, не от значение за съставомерността на поведението на жалбоподателя, обосновоало издаването на ЗППАМ, доколкото поведението на Д. М. като лице, управлявало автомобила непосредствено преди проверката, при която той отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, е възприето лично от мл.автоконтрольор К. и колегата му С.. В действителност и св.Рибарски сочи, че заварил жалбоподателя пред автомобила му, възприел че полицаите му поискали документи, в която му част показанията му съвпадат с отразеното в докладната записка на мл.автоконтрольор К. от 31.10.2022г., след което си тръгнал.

С оглед на изложеното съдът намира че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, при безспорно установено нарушение по чл.174 ал.3 предл.2 от ЗДвП.

Доводите в жалбата, че с отказа си да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол и проверка за употреба на наркотични вещества жалбоподателят е извършил едно нарушение, за което следва да му бъде наложена само една принудителна административна мярка, съдът намира за неоснователни. Съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на ОСС на ВАС - I и II колегия, отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата, на водач, за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта, са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора претенцията за разноси на жалбоподателя се явява неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалбата на Д. С. М. от [населено място], чрез адв. Л. Б., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0348-000155/31.10.2021г., издадена от Р. С. - началник група към ОД на МВР К., РУ Д., с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца, за нарушение на чл.174 ал.3 пр.2 от Закона за движение по пътищата. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

